

Sygn. akt III CSK 9/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia Obrona Zwierząt w Jędrzejowie
przeciwko Zakładowi Unieszkodliwiania Odpadów "JANIK" sp. z o.o. w Janiku
i Gminie Starachowice
o ustalenie nieważności umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 528/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na oryginalne własowe podpisy
Za zgodność:
Starszy inspektor sądowy

Bożena Kowalska

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód Stowarzyszenie Obrony Zwierząt w Jędrzejowie wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie wydanego w dniu 17 czerwca 2014 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Unieszkodliwiania Odpadów „JANIK” Spółka z o.o. w Janiku oraz Gminie Starachowice o ustalenie nieważności umowy.

Powód wniósł skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., wskazując we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, że jest ona oczywiście uzasadniona oraz istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ w sprawie doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego. Sądy obu instancji błędnie zastosowały art. 180 k.c. i art. 181 k.c., uznając, że Ustawa o ochronie zwierząt nie jest regulacją wystarczającą, jeśli idzie o ocenę sytuacji zwierząt porzuconych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, powinien w oddzielnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku

takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/11, niepubl.).

Skarżący nie wykazał tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W uzasadnieniu wniosku skarżący stwierdza jedynie, że odpowiednie stosowanie przepisów dotyczących rzeczy (art. 180 k.c. i art. 181 k.c.) w przypadku zwierząt porzuconych jest praktyką rażąco nieprawidłową. Trzeba też zauważyć, że Sąd drugiej instancji odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do problematyki odpowiedniego stosowania w odniesieniu do zwierząt przepisów kodeksu cywilnego dotyczących rzeczy.

Jak zostało przyjęte w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący stwierdził, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, nie wskazał jednak precyzyjnie, które przepisy, jego zdaniem, takie rozbieżności wywołują. Celowe jest też podniesienie, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 2013 r. (II CSK 114/13, OSNC Zb. dodatkowy 2014, nr B, poz. 39) przyjął, że samo istnienie związku pomiędzy przedmiotem czynności dokonanej przez osoby trzecie,

a przedmiotem i celem działania organizacji pozarządowej nie oznacza istnienia interesu prawnego usprawiedliwiającego dochodzenia roszczenia na podstawie art. 189 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

